

PERSONALERETTENS KENDELSE
(Første Afdeling)
14. december 2007

Sag F-21/07

Luigi Marcuccio
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Personalesag — tjenestemænd — erstatningssøgsmål — angiveligt ulovlig
behandling af lægelige oplysninger — afvisning — tilsidesættelse af en rimelig
frist for anlæg af erstatningssøgsmål«

Fuldstændig gengivelse på italiensk II-A-1 - 2621

Angående: Søgsmål anlagt i henhold til artikel 236 EF og 152 EA, hvorved Luigi Marcuccio har nedlagt en påstand om erstatning for det tab, han angiveligt har lidt som følge af en række eksempler på ulovlig adfærd, som visse tjenestemænd ved Kommissionen har udvist ved behandlingen af hans lægelige oplysninger.

Udfald: Sagen afvises. Hver part bærer sine egne omkostninger.

Sammendrag

1. Retspleje — formaliteten — bedømmelse af de regler, der er gældende på tidspunktet for indgivelse af stævningen

(Rettens procesreglement, art. 76)

2. Tjenestemænd — klage — frister — krav om erstatning rettet til en institution — overholdelse af en rimelig frist

(Statutten for Domstolen, art. 46; tjenestemandsvedtægten, art. 90)

1. Selv om den regel, der fremgår af artikel 76 i Personalerettens procesreglement, hvorved Retten ved kendelse kan afvise en sag, som åbenbart ikke kan behandles, er en procedureregel, der som sådan finder anvendelse fra det tidspunkt, den trådte i kraft, på alle de for Retten verserende sager, gælder dette ikke for reglerne om begrundelse, som Retten under anvendelse af denne bestemmelse kan lægge til grund for, at sagen skal afvises, hvilke regler alene finder anvendelse på tidspunktet for sagsanlægget.

(jf. præmis 14)

2. Tjenestemænd eller ansatte, som over for deres institution fremsætter krav om en erstatning fra Fællesskabet af et tab, som kan tilregnes dette, skal gøre dette inden for en rimelig frist efter det tidspunkt, hvor de er blevet klar over den situation, som ligger til grund for erstatningskravet. Spørgsmålet om, hvorvidt fristen er rimelig, skal vurderes på grundlag af omstændighederne i den konkrete

sag og navnlig tvistens betydning for den pågældende, sagens kompleksitet og parternes handlemåde.

Der er herved endvidere grund til at sammenholde nævnte frist med den forældelsesfrist på fem år for erstatningskrav uden for kontraktforhold, som er fastsat i artikel 46 i Domstolens statut. Imidlertid udgør fristen på fem år ikke en streng og urørlig frist, inden for hvilken ethvert krav kan antages til realitetsbehandling uanset den tid, det har taget sagsøgeren at fremsætte kravet over for administrationen, samt sagens faktiske omstændigheder.

(jf. præmis 19-22)

Henvisning til:

Retten, 5. oktober 2004, sag T-144/02, Eagle m.fl. mod Kommissionen, Sml. II. s. 3381, præmis 65 og 66; 1. februar 2007, sag F-125/05, Tsarnavas mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A-1, s. 43, og II-A-2, s. 231, præmis 76 og 77.